

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

25 mai 2016

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2016 și a sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău din 25 noiembrie 2015, declarat de avocatul Ghedrovici Nicolae în numele inculpatei

Cristea Iulia Valerii, născută la 03 noiembrie 1992, originară din Rusia, Tiumen, Kogalîm și domiciliată în or.Căinari, str.Trandafirilor 20.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 27.02.2012 - 25.11.2015;
2. Instanța de apel: 17.12.2015 - 12.02.2016;
3. Instanța de recurs: 26.04.2016 - 25.05.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău din 25 noiembrie 2015, Cristea Iulia a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art.151 alin.(1) Cod penal, la 5 ani și 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, dispunându-se încasarea de la Cristea Iulia în beneficiul lui Verdeș Vitalie, a prejudiciului material în sumă de 2500,95 lei, a prejudiciului moral în sumă de 9000 lei și a cheltuielilor de judecată în mărime de 1000 lei, iar în total suma de 12500,95 lei.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Cristea Iulia, la 26 septembrie 2011, ora 10.30, aflându-se în automobilul de model „Peugeot 307”, cu n/î ST AT 349, la volanul căreia se afla cet.Verdeș Vitalie și care era parcat în apropierea blocului locativ nr.10/3 din str.Matei Basarab, avînd scopul cauzării vătămărilor corporale, a scos din geantă un cuțit de bucătărie cu care i-a aplicat lui Verdeș Vitalie multiple lovituri în regiunea abdomenului și în alte părți ale corpului cauzîndu-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr.3012/D din 28.11.2011, plagă a peretelui abdominal penetrantă cu lezarea ficatului ce a condiționat hemoragie intraabdominală, soldată cu șoc hemoragic gr.I-II, multiple plăgi tăiate-înțepate a regiunii antebrațului stîng, mîinii drepte și regiunea sternului, care se califică drept vătămare corporală gravă periculoasă pentru viață.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul N.Ghedrovici în numele inculpatei Iu.Cristea, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să fie recalificate acțiunile inculpatei din prevederile art.151 alin.(1) în cele ale art.156 Cod penal, cu aplicarea unei pedepse neprivative de libertate și respingerea acțiunii civile.

În argumentarea soluției, avocatul a invocat că instanța incorect a constatat că acțiunile inculpatei au fost săvîrșite cu intenție și a stabilit inexistența stării de afect; - eronat și arbitrar au fost apreciate circumstanțele și probele administrate în cauză; - neîntemeiat a fost apreciat critic raportul de expertiză psihologică nr.182 din 10.02.2014; - nu a fost probată intenția

inculpatei de a săvârși infracțiunea incriminată în scopul sustragerii mijloacelor bănești de la partea vătămată; - inculpata este însărcinată în cinci săptămâni, fapt care urmează a fi luat în considerație în vederea stabilirii unei pedepse neprivative de libertate; - ținând cont de faptul că infracțiunea incriminată a fost săvârșită în stare de afect, provocată de acțiunile părții vătămate, în temeiul art.1409 alin.(1) și 1417 alin.(1) Cod civil, instanța neîntemeiat a dispus admiterea acțiunii civile.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2016, apelul declarat de avocatul N.Ghedrovici în numele inculpatei Iu.Cristea a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a indicat că, urmărirea penală și judecata în fond s-au desfășurat cu respectarea procedurii prevăzute de lege, iar starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței care cuprinde elementele definiției condamnării, prevăzute de art.394 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală.

De asemenea, s-a indicat că prima instanță a dat apreciere corectă probelor administrate și circumstanțelor cauzei, examinându-le conform art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor și corect a stabilit situația de fapt și vinovăția inculpatei, care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite o încadrare juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Respectiv, instanța de apel a considerat că nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor în sensul cerințelor invocate în apel, privind recalificarea faptei inculpatei în baza art.156 Cod penal.

La fel, instanța de apel a conchis că prima instanță corect a individualizat pedeapsa, ținând cont de prevederile art.7, 61, 75-77 lit.a) Cod penal și just a aplicat în privința inculpatei pedeapsa închisorii de 5 ani și 6 luni, având în vedere circumstanțele cauzei, persoana acesteia, care anterior a fost condamnată de nenumărate ori, gravitatea infracțiunii săvârșite și scopul pedepsei penale. Totodată, instanța de apel a conchis că lipsește temei pentru amânarea executării pedepsei stabilite inculpatei, în baza art.96 Cod penal, or, în privința acesteia a fost aplicată pedeapsa penală pe un termen mai mare de 5 ani.

Reieșind din cele expuse, instanța de apel a considerat neîntemeiate motivele apelului privind acțiunea civilă, învederând concomitent că în temeiul art.219-221 și 225 Cod de procedură penală, prima instanță corect a conchis că au fost îndeplinite condițiile legale privind încasarea de la Iu.Cristea în folosul lui V.Verdeș a prejudiciului material și moral produs prin infracțiune, cuantumul despăgubirilor fiind apreciat ținându-se cont de rezultatul infracțional, care a influențat starea sănătății părții vătămate, precum și datele obiective care justifică gravitatea cauzării suferințelor psihice părții vătămate: importanța vitală a drepturilor nepatrimoniale și a bunurilor (viața, sănătatea), gradul suportării suferințelor psihice (stresul emoțional), forma vinovăției inculpatei (intenția directă).

5. Împotriva sentinței și deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul N.Ghedrovici în numele inculpatei care, fără a invoca vreun temei din cele stipulate la art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie recalificate acțiunile inculpatei Iu.Cristea din prevederile art.151 alin.(1) în cele ale art.156 Cod penal, cu aplicarea pedepsei neprivative de libertate și respingerea acțiunii civile, pe motiv că instanțele eronat au constatat că acțiunile inculpatei au fost săvârșite cu intenție, fiind încadrate în prevederile art.151 alin.(1) Cod penal, stabilind inexistența stării de afect; - instanțele neîntemeiat au apreciat critic raportul de expertiză psihologică nr.182 din 10.02.2014 și respectiv, eronat și-au întemeiat hotărârile doar pe expertiza psihiatrică; - nu s-a ținut cont de practica judiciară pertinentă, or, prin deciziile

Curții Supreme de Justiție din 22.10.2013, și respectiv, din 17.04.2012, la stabilirea stării de afect a inculpaților s-au luat în considerație concluziile date de către specialiști care nu sînt incluși în Registrul de stat al Ministerului sănătății, iar instanța de apel nu s-a expus asupra acestora, făcînd doar referire la ele; - instanțele au apreciat eronat și arbitrar circumstanțele și probele administrate în respectiva cauză penală, inclusiv, nu a fost probat scopul sustragerii mijloacelor financiare; - instanțele nu au luat în considerație că inculpata este însărcinată și, în temeiul art.96 Cod penal, în cazul recalificării acțiunilor acesteia în baza art.156 Cod penal, executarea pedepsei penale poate fi amînată; - ținînd cont de faptul că infracțiunea incriminată a fost săvîrșită în stare de afect, provocată de acțiunile părții vătămate, în temeiul art.1417 alin.(1) Cod civil, instanța neîntemeiat a dispus admiterea acțiunii civile.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținînd cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care solicită declararea inadmisibilității recursului ordinar, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Conform prevederilor art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art.427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din textul recursului declarat în cauză rezultă că recurentul nu invocă nici un temei din cele prevăzute de art.427 Cod de procedură penală, solicitînd reaprecierea stării de fapt a cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri prin care acțiunile inculpatei Iu.Cristea să fie reîncadrate de la art.151 la art.156 Cod penal, considerînd că lipsește intenția inculpatei la cauzarea vătămarilor corporale grave periculoase pentru viața părții vătămate.

Colegiul penal reține că instanța de fond și de apel, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată cu respectarea prevederilor art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, le-au dat o apreciere justă potrivit art.101, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, corect ajungînd la concluzia privind vinovăția lui Iu.Cristea în comiterea infracțiunii prevăzute de art.151 alin.(1) Cod penal – vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care este periculoasă pentru viață, încadrarea juridică a acțiunilor acesteia fiind justă.

Concluziile instanțelor judecătorești contestate sînt corecte și se confirmă prin cumulul de probe administrate, care dovedesc cu certitudine că inculpata a acționat intenționat, producînd vătămare gravă integrității corporale părții vătămate, starea de afect, fiind exclusă, și anume declarațiile părții vătămate V.Verdeș din 29.10.2012 și 11.12.2012; procesele-verbale de cercetare la fața locului din 26.09.2011, de examinare a obiectului (o scurta din stofă de culoare neagră cu glugă, un prosop de culoare deschisă cu pete de culoare brună-roșietică, un plic alb sub nr.1 cu o bucată de tifon cu o mostră de lichid de culoare brună-roșietică, un plic alb sub nr.2 cu fire de păr, un telefon mobil de model „Samsung”, cu nr. IMEI 353093041491869 și nr.cartelui SIM „YOYO” cu nr.89373/02017/00052/46667) din 07.11.2011, de recunoaștere a persoanei după fotografie din 27.09.2011, de confruntare din 22.02.2012, rapoartele de expertiză medico-legală nr.3012/D din 28.11.2011, nr.3124/D din 30.12.2011, nr.841, 842, 843 din 02.11.2011, nr.194, 196, 197 din 07.12.2011, nr.73 din 20.10.2011; raportul de expertiză psihiatrică legală staționară nr.23s-2012 din 14.02.2012, răspunsul Centrului „Credibilitate - birou de expertize” nr.11/362 din 14.01.2015, care sînt amănunțit descrise în decizia instanței și aceste probe nu trezesc careva dubii.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii, inclusiv vinovăția lui Iu.Cristea, după cum rezultă din sentința primei instanțe și decizia instanței de apel, care s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-au motivat concluzia prin cumulul de probe pertinente, concludente și utile, administrate pe parcursul

judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Colegiul penal atestă că, conform art.27 și art.414 alin.(2) Cod de procedură penală, aprecierea probelor și circumstanțelor de fapt ale cauzei ține de competența instanțelor de fond și de apel.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și s-o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, însă va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească devenită definitivă.

Colegiul remarcă că recursul repetă textul apelului și argumentele expuse de recurent au fost anterior invocate în apel, iar instanța de apel pe deplin le-a examinat și apreciind toate probele din dosar, examinându-le în ansamblu, conform art.414 Cod de procedură penală, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor, corect considerînd neîntemeiate argumentele părții apărării, precum că inculpata a cauzat vătămarea gravă a părții vătămate aflîndu-se în stare de afect.

La acest capitol, instanța de recurs, reieșind din raportul de expertiză medico-legală nr.3012/D din 28.11.2011, prin care s-a constatat cauzarea vătămărilor corporale grave părții vătămate V.Verdeș, sub formă de multiple lovituri în regiunea abdomenului și în alte părți ale corpului, plagă a peretelui abdominal penetrantă cu lezarea ficatului ce a condiționat hemoragie intraabdominală, soldată cu șoc hemoragic gr.I-II, multiple plăgi tăiate-înțepate a regiunii antebrațului stîng, mîinii drepte și regiunea sternului, precum ținînd seama de localizarea leziunilor, numărul lor și faptul că acestea au fost provocate cu cuțitul, consideră corecte concluziile instanțelor de fond referitor la faptul că inculpata a acționat cu intenție directă de a cauza vătămata gravă periculoasă pentru viața părții vătămate, admițînd în mod conștient survenirea acesteia, astfel că acțiunile ei cuprind semnele componenței de infracțiune în baza căreia a fost recunoscută vinovată.

Prin urmare, Colegiul reține că fapta săvîrșită de inculpată întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de vătămare intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care este periculoasă pentru viață, prevăzută la art.151 alin.(1) Cod penal, dar nu cea de cauzare a vătămărilor corporale grave periculoase pentru viața părții vătămate săvîrșită în stare de afect, prevăzută de art.156 Cod penal, precum indică recurentul.

În sensul dat, Colegiul penal reține că latura obiectivă a infracțiunii date are următoarea structură; fapta prejudiciabilă, expirată în acțiunea sau inacțiunea de lipsire ilegală de viață a unei alte persoane; urmările prejudiciabile sub formă de moarte cerebrală a victimei; legătura causală dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile și circumstanțele săvîrșirii infracțiunii în stare de afect ce este provocată de acte de violență sau de insulte grave ori alte acte ilegale sau imorale ale victimei.

Astfel drept cauze ale apariției stării de afect legiuitorul a stabilit patru acte ilegale și imorale ale victimei:

- acte de violență, prin care urmeză de înțeles cauzarea unei altei persoane, intenționat și ilegal, a unui prejudiciu fizic, contrar voinței ei sau în pofida voinței acesteia;
- insulte grave, prin care se are în vedere cuvintele de ocară care adoptă de obicei o formă licențioasă, gesturi cinice, înjosirea cu intenție sau din imprudență a onoarei și demnității sub aspectul afectării sentimentelor naționale, religioase, sexuale, de rudenie;
- alte acte ilegale - fapte interzise de normele de drept, altele decît actele de violență și insultele grave, săvîrșite cu intenție sau din imprudență, pe calea acțiunii sau a inacțiunii, ca samovolnicia, furtul, pungășia, refuzul achitării unei datorii etc.;
- alte acte imorale - faptele care contravin normelor morale dominante în societate, ca trădarea, infidelitatea, înșelarea, încălcarea unui jurămînt etc..

Astfel că, de una singură starea de afect a făptuitorului, în lipsa unei legături cauzale care a condiționat-o, nu poate constitui temei de aplicare a art.156 Cod penal, fiindcă această stare de afect este stare psihică ce se caracterizează printr-o emoție intensă, de scurtă durată, legată de activitatea instinctivă și de reflexie necondiționate. Este o stare care nu depășește limitele normalității, fiind însoțită de modificări spontane (dar nu și psihotice) ale activității psihice. Starea de afect exprimă atitudinea subiectului infracțiunii nu în raport cu faptul săvârșirii de către el a infracțiunii, dar în raport cu comportamentul victimei, manifestat înainte de începerea infracțiunii.

Prin urmare, analizând materialul probator al cauzei și reținând declarațiile părții vătămate V.Verdiș din care reiese că, aflându-se pe banca din spate a automobilului, se cuprindea și se săruta cu inculpata, aceasta spunându-i că îi este rușine, a solicitat ca dânsul să-și acopere cu scurta fața, după care, la un moment dat, a simțit ceva fierbinte în abdomen și a văzut cum inculpata ținea în mână un cuțit cu care îi aplica lovituri, iar apucând-o de mâini și întrebând-o ce face, aceasta i-a spus că are nevoie de bani, după care el a împins-o din automobil și aceasta a fugit, inclusiv și declarațiile inculpatei, care a menționat că în acea seară nu dispunea de mijloace bănești pentru a achita taxiul, că anterior a fost condamnată pentru săvârșirea infracțiunii de jaf cu utilizarea cuțitului, că nu a putut indica nici părții vătămate, nici organului de urmărire penală și nici instanței de judecată, adresa exactă unde locuia, din sectorul în care a fost comisă fapta, Colegiul penal constată că inculpata nu a comis fapta în stare de afect, deoarece acțiunile sale nu au fost condiționate de acțiunile ilegale ale părții vătămate, astfel că dânsa a acționat cu intenție directă de a cauza vătămate gravă periculoasă pentru viața părții vătămate.

Mai mult ca atât, starea de afect are aceeași semnificație ca și noțiunea de afect fiziologic, căci persoana care comite o asemenea faptă se află în stare de iresponsabilitate, are o responsabilitate redusă, care urmează a fi stabilită prin raportul de expertiză medicală.

Astfel, fiind numită la caz expertiza psihiatrico-legală, prin raportul nr.23s-2012 din 14.02.2012, s-a constatat că Iu.Cristea de maladii psihice nu suferă, în perioada comiterii infracțiunii imputate tulburări psihice de intensitate psihotică nu a manifestat, a acționat cu discernământ, având capacitatea de prevedere și deliberare a acțiunilor sale păstrată, fiind *responsabilă* de fapta comisă, ceea ce încă o dată demonstrează că inculpata în momentul comiterii faptei nu a dezvoltat stare de afect fiziologic.

Referitor la argumentele recurentului, precum că instanțele de fond incorect nu au reținut concluziile raportului de expertiză psihologică nr.182 din 10.02.2014, Colegiul penal atestă că, potrivit art.101 Cod de procedură penală, raportul în cauză a fost apreciat de instanțe conform propriei convingeri, formate în urma examinării acestuia în coroborare cu alte probe nominalizate *supra*, care au și determinat convingerea instanțelor privind lipsa stării de afect în timpul săvârșirii infracțiunii de către Iu.Cristea. Totodată, Colegiul remarcă că nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită pentru instanța de judecată.

Prin urmare, argumentele recurentului, precum că inculpata a acționat fiind în stare de afect, nu pot fi reținute, deoarece în cauză lipsesc probe ce ar confirma starea de afect a acesteia, provocată de acte de violență, de insulte grave ori de alte acte ilegale sau imorale ale victimei.

Colegiul constată că în speță este vorba de infracțiune de vătămare intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății periculoasă pentru viață, întrucât este adevărat că, din punct de vedere subiectiv, forma vinovăției pentru existența infracțiunii în discuție este „intenția”, în ambele sale modalități, directă sau indirectă. La stabilirea intenției cu care a acționat făptuitorul, se au în vedere, între altele, obiectul vulnerant folosit, zona spre care au fost îndreptate și exercitate actele de violență, intensitatea acestora, precum și gravitatea vătămarilor cauzate.

Reținând faptul că din actele cauzei s-a constatat cert că Iu.Cristea i-a aplicat părții vătămate nu mai puțin de șapte lovituri cu cuțitul, și anume în regiunea abdomenului, cauzându-i plagă a peretelui abdominal penetrantă cu lezarea ficatului ce a condiționat hemoragie intraabdominală, soldată cu șoc hemoragic gr.I-II, multiple plăgi tăiate-înțepate a regiunii antebrațului stîng, mîinii drepte și regiunea sternului, acționînd cu suficientă putere pentru a învinge rezistența anatomică a țesuturilor moi, ceea ce atestă că prin acțiunile sale Iu. Cristea a realizat atît latura obiectivă, cît și cea subiectivă a infracțiunii de vătămare intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății periculoasă pentru viață sub formă de intenție directă. Aceasta rezultă din faptul că dînsa după aplicarea primei lovituri, nu a încetat acțiunile sale, dar a mai aplicat multiple lovituri cu cuțitul, astfel că nu se poate concluziona că dînsa a acționat în stare de afect.

La fel, nu poate fi reținut nici temeiul invocat de recurent prevăzut în art.427 alin.(1) pct.16) Cod de procedură penală, deoarece deciziile din 17.04.2012, și respectiv, din 22.10.2013, la care se face referință, nu pot fi acceptate drept argument pentru casarea deciziei instanței de apel, or, o condiție a acestuia este ca norma de drept aplicată în hotărîrea atacată să contravină unei hotărîri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție, în cauze similare, situație care nu este prezentă în speța dată.

Colegiul penal relevă că la baza deciziilor sus menționate au stat probe care, coroborate cu circumstanțele proprii cauzelor, au demonstrat starea de afect a inculpaților, iar acceptarea concluziilor specialiștilor, nu a servit drept probă determinantă, instanțele formîndu-și concluziile reieșind din împrejurările concrete stabilite, probele cauzei și propriei convingeri formate în urma examinării acestora.

Astfel, toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile privind vinovăția lui Iu.Cristea în comiterea infracțiunii imputate rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Afirmațiile recurentului, precum că instanțele de judecată incorect au apreciat probele cauzei punîndu-le la baza sentinței de condamnare, nu pot fi reținute ca temei de admitere a recursului, deoarece, ca probe, acestea sînt adunate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanțe conform legislației în vigoare. Cu atît mai mult că critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de două instanțe de judecată.

Colegiul penal reține că, instanțele de fond au acordat deplină eficiență prevederilor art.7, 61 și 75-77 Cod penal, astfel, pedeapsa aplicată inculpatei în baza art.151 alin.(1) Cod penal de 5 ani și 6 luni închisoare, este în limitele prevăzute de lege, fiind individualizată conform prevederilor legale, ținîndu-se seama de gradul pericolului social al infracțiunii comise, persoana inculpatei, că anterior a fost condamnată de mai multe ori și de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuază răspunderea.

Consecvent, potrivit art.96 alin.(1) Cod penal, condiția pentru amînarea executării pedepsei pentru femei gravide și femei care au copii în vîrstă de pînă la 8 ani, este ca acestea să nu fi săvîrșit infracțiuni pentru care sa fie condamnate pe un termen mai mare de 5 ani.

La caz, Colegiul penal reiterează că Iu.Cristea a fost condamnată la 5 ani și 6 luni închisoare și respectiv, norma sus menționată nu poate fi aplicată, instanțele de fond expunîndu-se detaliat și argumentat în sensul respectiv.

Avînd în vedere că instanțele de fond corect au ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatei Iu.Cristea în comiterea infracțiunii imputate, partea vătămată V.Verdiș, în temeiul art.219 Cod de procedură penală, a fost în drept să înainteze acțiune civilă în scopul

recuperării prejudiciului material și moral, prevederile art.1417 Cod civil la care face referire recurentul, fiind inaplicabile speței.

Astfel, analizând materialele cauzei și hotărârile judecătorești atacate, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârilor judecătorești contestate. Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de avocat în numele inculpatei și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului ca fiind vădit neîntemeiat .

7. În conformitate cu art.432 alin.(1) - (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ghedrovici Nicolae, în numele inculpatei Cristea Iulia, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2016, în cauză penală privind-o pe Cristea Iulia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 22 iunie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu